

Sygn. akt V CZ 100/06

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak (sprawozdawca)

SSN Marek Sychowicz

w sprawie z powództwa M. S. i S. K.

przeciwko ING Bankowi Śląskiemu S.A. w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 8 grudnia 2006 r.,

zażalenia powoda M. S.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 25 sierpnia 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powoda M. S. W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd uznał, że do oceny obowiązku wnoszenia od skargi kasacyjnej opłat sądowych mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398). W związku z tym stwierdził, że w sytuacji gdy powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika został zwolniony od kosztów sądowych, to powinien bez osobnego wzywania uiścić opłatę stałą, o której mowa w art. 100 ust. 2 i art. 14 ust. 2 wspomnianej wyżej ustawy. W zażaleniu powód domaga się uchylenia tego postanowienia twierdząc, że brak podstaw do stosowania w przypadku opłaty podstawowej rygoru przewidzianego w art. 130² § 3 k.p.c. w odniesieniu do opłaty podstawowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z przepisu art. 100 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynika w sposób jednoznaczny obowiązek uiszczenia przez stronę, której sąd przyznał całkowite zwolnienie od kosztów sądowych, opłaty podstawowej, o której mowa w art. 14 ust 2 tej ustawy. Obowiązek uiszczenia opłaty podstawowej od skargi kasacyjnej, w której zawarto wnioski o zwolnienie od kosztów, powstaje po uwzględnieniu tego wniosku (podobnie w stosunku do opłaty od apelacji Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 grudnia 2006 r. III CZP 110/06). Jeżeli więc profesjonalny pełnomocnik otrzymuje postanowienie o całkowitym zwolnieniu jego mocodawcy od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, powinien zastosować się do jednoznacznej dyspozycji art. 130 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W razie nieuiszczenia opłaty podstawowej niezwłocznie, czyli najpóźniej w ciągu siedmiu dni od daty doręczenia mu postanowienia o zwolnieniu od kosztów sądowych, należy uznać, że skarga kasacyjna nie została należycie opłacona w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c. i podlega odrzuceniu. Opłata podstawowa jest specjalnym rodzajem opłaty stałej, którą ustawodawca ze względu na jej charakter wyodrębnił spośród opłat stałych. W rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c. należy więc traktować tak samo brak opłacenia skargi kasacyjnej opłatą stałą,

stosunkową jak i opłatą podstawową. Obowiązek uiszczenia opłaty stałej od skargi kasacyjnej, w której zawarto wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych, powstaje jednak nie z chwilą wniesienia tej skargi lecz niezwłocznie po otrzymaniu postanowienia sądu o zwolnieniu od opłaty sądowej. Nie widać podstaw prawnych, aby w sytuacji gdy obowiązek uiszczenia opłaty podstawowej od pisma wynika w sposób nie budzący wątpliwości z art. 100 ust. 2 i art. 14 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, traktować inaczej obowiązek opłacania skargi kasacyjnej przez profesjonalnego pełnomocnika, niż w przypadku opłaty stałej i stosunkowej. Przy opłacie stałej brak jakiegokolwiek niepewności co do tego w jakiej wysokości należy ją uiścić, dlatego skoro profesjonalny pełnomocnik ma obowiązek opłacenia skargi kasacyjnej także opłatą stosunkową, którą musi sam obliczyć, nie widać powodu dla którego o uiszczenie opłaty stałej powinien wzywać go dodatkowo sąd.

Zarzuty dotyczące wysokości opłaty stałej i możliwości ponoszenia jej przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną nie podlegają ocenie sądu, zważywszy na jednoznaczne i wbrew twierdzeniom skarżącego spójne, określenie obowiązku ponoszenia takiej opłaty w art. 100 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nawet w sytuacji całkowitego zwolnienia z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji.